

1 THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

WM. PAUL YOUNG

„Prekrásna“

Publishers Weekly

Crua

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

Eva

WM. PAUL YOUNG

TATRAN

Z anglického originálu Wm. Paul Young: Eve, ktorý vyšiel vo vydavateľstve
Howard Books, an Imprint of Simon & Schuster, New York 2015,
preložil Martin Kubuš.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2016 ako 5084. publikácia
a 138. zväzok edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval AldoDesing, Bratislava.

Zodpovedný redaktor Jaroslav Hochel

Jazyková redaktorka Tatiana Búbelová

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila Těšínská tiskárna s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Copyright © 2015 by William Paul Young

Translation © Martin Kubuš 2016

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2016

ISBN 978-80-222-0805-5

OBSAH

1. NAŠLA SA	7
2. POČIATKY	15
3. ĽALIA A HAD	27
4. TAJOMSTVÁ	39
5. BOŽIA ZÁHRADA	51
6. NEVIDITELNÍ	65
7. NÁVŠTEVA	77
8. PROTICHODNÉ SKLONY	91
9. ČELOM VZAD A DO TIEŇA	105
10. CESTA DO HLBÍN	119
11. TREZOR	131
12. ŠEŠŤ DNÍ	143
13. EVINO ZRODENIE	155
14. SÚPIS STRÁT	167
15. LUCIA	179
16. PÁD	189
17. LÚTOSŤ	203
18. TVÁROU V TVÁR	215
19. TROJICA	231
20. POČIATKY KONCA	243

ĽALIINA BÁSEŇ	249
AUTOR ČITATELOM	251
POĎAKOVANIE	253
O AUTOROVI	256

1. kapitola

NAŠLA SA

Zberateľ Ján sa vo víre nevyslovených ranných modlitieb, ktoré naňho doliehali ako príboj, s nemým úžasom opieral o strom a prsty na nohách zapustil do piesku ako skrútené korene, až do chladných útrobov pod vyhriatou povrchovou vrstvou. Zvlnený oceán sa mu v nekonečných diaľavách zlieval s jasnou striebriстомodrou oblohou.

Závany eukalyptu, myrhy a kvetov africkej hagénie prekryli slanú vôňu mora. Ján sa pousmial. Tieto vône k jej objatiu jednoducho patria, spočiatku cítiť len to. Mal sto chutí vyskočiť na nohy, no ovládol sa, posunul a urobil jej miesto, sklonil hlavu a zhlboka sa nadýchol. Už je to dosť dávno.

Vysoká černoška s ladnými krivkami a ebenovou pokožkou prijala jeho tiché pozvanie, prisadla si a postrapatila mu čierne, miestami šedivé vlasy na zátylku ako matka, ktorá venuje dieťaťu nežný dotyk. Jej hravé prsty v ňom vyvolali príjemnú triašku plnú pokoja, prehnila sa ním od pľiec až po bedrá a nadľahčila bremeno, o ktorom dosiaľ ani nevedel.

Keby mohol, vychutnával by si to aj dlhšie, no ona nikdy neprichádzala len tak. Vždy má pádny dôvod. Ján napriek všetkému potlačil narastajúcu zvedavosť a radšej sa nechal unášať blahom v jej spoločnosti.

„Mama?“ oslovil ju napokon s dávkou sebazaprenia. „Si to ty, Eva?“

„A ty, Ján?“ Ani sa na ňu nepozrel, no vedel, že sa šibalsky usmieva. Z mocnej ženy, prastarej ako ľudstvo samo, vyžarovala nákazlivá detská radosť. Objala ho jednou rukou, privinula k sebe a pobzkala na temeno.

„Si tu už...“

„... sto rokov, na deň presne,“ dokončil Ján. „Ak prichádzaš pri tejto príležitosti, som ti vďačný.“

„Prichádzam aj preto,“ prikývla Eva. „Storočnicu treba osláviť, bez ohľadu na to, kde ju tráviš.“

Vstal, striasol zo seba piesok a vystrel k nej pomocnú ruku. Eva ju s gráciou prijala, hoci by si poradila aj bez nej. Biele nepodajné vlasy jej korunovali tvár – nespočetné veky do nej vryli nejednu vrásku. Tvár ako veľdielo sochára, tvár ako stelesnenie radosti i smútku. Nezračil sa v nej výraz pramatky, hlavy rodiny, ale skôr výraz dieťaťa s mahagónovými očami sršiacimi očakávaním.

Hrozilo, že jeho otázkam nebude konca, no Eva zahatala prílev slov zdvihnutou rukou.

„Nezabúdaj, Ján, že jedna dobre položená otázka je hodna tisícky odpovedí,“ podpichla ho. „Váž slová.“

„Tak kedy?“ opýtal sa po chvíli smrteľne vážnym tónom. „Kedy sa konečne dočkáme konca čias a úplného uzdravenia všetkých rán?“ Načiahol sa za jej dlaňou a priložil si ju na srdce.

„Čas dozrie čoskoro, Ján, oveľa skôr, než sa zdalo od chvíle, keď som sa prvý raz spýtala na to isté.“

Zhlboka sa nadýchol a prikývol, hľadiac do jantárových iskričiek v jej očiach.

„Lenže ja som už tu, Ján. Dnes totiž uzrie svetlo tvojho sveta moje dieťa.“

Ján sa zachmúril. „Tvoje dieťa vravíš, Eva? Nie sme všetci tvoje dcéry a synovia, mami?“

„Áno, ste,“ skonštatovala, „no už oddávna vieme, že na svet majú prísť tri deti a tie o nás všetkých vydajú svedectvo. Jednému sa dostalo prísľubu potomstva, potomstvo druhého rozšliape hadovi

hlavu a pre tretie dieťa sa potomstvo naveky zjednotí. Matka, dcéra, nevesta. Príchod dievčaťa sa zapíše ako začiatok konca.“

Ján ostal ako obarený, ani si nevšimol, že Eva zdvihla zo zeme kameň a podišla k vode. Celý bez seba sa pobral za ňou. Eva vrhla kameň vysoko do vzduchu a spoločne sledovali nepatrné čľapnutie, keď sa za ním zavrela morská hladina, lesklá ako sklo.

„Vieš, Ján,“ povedala Eva, „oceán vesmíru môže navždy zmeniť aj obyčajný kamienok a vlnky.“

Ján vyčkal, kým ho nepatrné vlnky nepoškodili na chodidlách a nevsiaknu do piesku pod nimi. Stretnutia s Evou ho uzdravovali, no na druhej strane vyvádzali z miery.

Vtom preťal povetrie prenikavý hlas: „Kde sa ponevieraš, Ján?“

Ján sa obzrel. Evine vône ho ešte hladili na tvári a morský vánok sa mu hral s vlasmi na temene.

Medzitým sa zjavila Felícia a Eva odišla. Ján si povzdychol.

„Čističi ťa zhaňajú už vyše hodiny, a keďže si v okruhu stopäťdesiatich kilometrov jediným zberateľom...“

Ján sa opäť otočil k vodám oceánu a vybral ďalší vyhladený kamienok. Vyhodil ho do výšav, aby hranou rezal vzduch a zakrojil sa do vodnej hladiny s dostatočne zvučným čľapnutím. Drobnosti ako táto ho tešili, nevedno prečo.

„Prečo majú tak naponáhlo?“ zašomral, keď k nemu podišla Felícia. Zohol sa po ďalší kameň.

Po jeho boku sa krčila drobná, sotva meter vysoká starénka, v ruke palička, na pleciah štóla a nad topánkami, ktoré netvorili pár, zhrnuté ponožky, každá iná. Vyzerala ako plánka, ktorá bola pridľho na rozpálenom slnku – zaguľatená, no zvráskavená, čierne oči, prenikavý pohľad, k tomu krivý nos a takmer bezzubá zachmúrená grimasa. Vychádzková palica pripomínala čarovný prútik. Mierila ňou rovno naňho.

Keď zbadal jej uprený výraz, pustil skalú do piesku.

„Stalo sa niečo, Felícia?“

„Skoro ráno zbadali na mori veľký kovový kontajner,“ odvetila,

váziac každé slovo. „Vytiahli ho na breh a otvorili. Učenci dospeli k záveru, že to priplávalo zo Zeme, z tamojšej súčasnosti.“

„To sme tu už mali,“ skonštatoval Ján.

„V kontajneri sme našli pozostatky dvanástich ľudských bytostí, všetko mladé ženy, až na jednu výnimku.“

„Bože,“ hlesol Ján na znak tichej modlitby a zdesenia zároveň.

„Zrejme v ňom prevážali ľudí na veľké vzdialenosti, asi na veľkej nákladnej lodi či inom plavidle. Nič iné sme nenašli, žiadne trosky, preto sa nazdávame, že kontajner niekto hodil cez palubu, no až po tom, čo dievčatá popravili. Zrejme z milosti, aj keď v prípade takej tragédie to slovo asi nie je namieste.“ Hlas sa jej chvel pod náporom emócií.

Ján sa obrátil, klesol do piesku ako podťatý a prisunul si kolená až k brade. Deň sa niesol v znamení tepla a jemného vánku, no teraz mu to všetko pripadalo ako výsmech. S Evou nadobro odišla aj radosť.

Cítil Felíciinu drobnú dlaň, ktorá mu spočinula na pleci, a zvädzal boj s kypiacou zúrivosťou a žiaľom.

„Tieň nesmie naplniť naše srdcia, Ján, nesmieme sa dať nakaziť. V kozme to škripe, náš svet je samé utrpenie, a tak smútime. Na zúrivosť máme plné právo, no nesmieme sa vymaniť z objatia radosti. Presahuje to naše chápanie, ale byť nažive znamená cítiť jedno i druhé.“

Ján prikývol. „Vravíš, že až na jednu osobu boli v kontajneri samé ženy?“

„Áno, našli sme muža v stredných rokoch. Predbežne došli k záveru, že sa ich asi pokúšal chrániť. Určite za tým čosi bude, no zrejme si ešte počkáme, kým sa nedozvieme celú pravdu.“

„Ani neviem, či to chcem... To bude pohľad...“

„Tým sa netráp. Telá už previezli do Smútočnej svätyne a pripravujú ich na zajtrajšiu ohňovú slávnosť. Teraz musíš urobiť to, čo nik iný urobiť nemôže... aby sa mohli tiel ujať čističi a aby si umelci mohli premyslieť, ako tie drahocenné deti navždy uchovať v pamäti.“

Ján privrel oči a namieril tvár k nebu. Prerušenie rozhovoru s Evou bolo neznesiteľné a on v duchu žialil, že sa to stalo.

„Do práce,“ povzbudila ho Felícia. „Čaká sa už len na teba.“

VELKOSŤ KONTAJNERA Jána zaskočila. Na dĺžku mal aspoň desať metrov, na tolľkú váhu museli ťahači zapriaťhnuť tucet ťažných zvierat, inak by ho z vody po kmeňoch nedostali. V piesku zátoky bolo za kovovou opachou jasne vidieť hlboké stopy po guľatine. V stanoch boli stoly a na nich kopy šatstva, diek a plyšových hračiek. Tamojší vzduch bol chladnejší, akoby aj slnko radšej odvrátilo svoju hrejivú tvár.

Vytiahol z vrecka puzdierko, otvoril ho a nastokol si na prst prsteň. Uchopil ho za okraj a pootočil, čím sa gravírovanie zmenilo. Všetko, čoho sa prsteňom dotkol, dostalo značku s dátumom a neskôr skončilo uňho doma, v Útulni, kde sa robí rozbor a všetko sa dokumentuje. Z druhého vrecka vytiahol tenké rukavičky a navliekol si ich.

Ako prvá upútala jeho pozornosť čierna skrinka s tromi zásuvkami na kľúčik. Označil si ho. Kus nábytku bol studený na dotyk. Kývol na remeselníčku, ktorá to so zámkami a kľúčmi vedela. O pár sekúnd to mala odomknuté a Ján mohol preskúmať obsah. To si mohol myslieť – doklady, faktúry, nákladné listy, účtovné záznamy a iné papiere.

V spodnej zásuvke narazil na osobné údaje dievčat, aj keď len kusé. Každá mala v dokumentácii aj fotografiu tváre a údaje ako výška, hmotnosť, vek a zdravotný stav. Namiesto mien tam, samozrejme, figurovali len prezývky zoradené abecedne podľa jednotlivých krajín zemegule: Alžírsko, Bolívia, Cyprus a tak ďalej až po Kanadu a Libanon. Nad obrázkami sa pozastavil a lepšie sa im prizrel. Čo fotografia, to iná tvár a pár očí s vlastným osudom. Dvanásť príbehov, ktoré nemal kto vyrozprávať, a všetky na zaplakanie.

Ján sa už-už chystal zásuvku zavrieť a venovať sa inej veci, no vtom mu čosi napadlo. Zrátal spisy. Dvanásť, presne ako vravela

Felícia, no niečo tu nehralo. Ona povedala, že ich je dvanásť vrátane muža. Zrátal to ešte raz. Dvanásť fotografií, všetko dievčatá, z čoho vyplývalo, že jedno chýba. Možno sa mu podarilo ujsť, možno mal chybné informácie, no tento detail mu vrtal v hlave a nie a nie ho odtiaľ dostať.

Žeby mala Eva na mysli jedno z nájdených dievčat?

Niečo tu nehrá, pomyslel si a podišiel ku kontajneru. Pred dverami boli zoradené pracovné topánky – ochranná obuv, ktorú treba neskôr dokonale očistiť a vydezinfikovať. Ján si pohľadal svoju veľkosť.

„Zdravím ťa, Ján,“ oslovil ho lodný inžinier. „Je to naozaj tragédia. Hrozné!“

Ján len prikývol a zaviazal si šnúrky. „Rád by som sa dnu trochu poobzeral, v záznamoch mi niečo nesedí, musím si to overiť. Neušlo mi niečo? Ak áno, počúvam.“

„Ani nie, pár vecí treba dotiahnuť, ale najdôležitejšie kusy sme vytiahli.“

Ján s účasťou prikývol, priateľský prístup kolegu si veľmi cenil.

„Predsa niečo, len teraz sme vypli chladienie. Vnútri je stále hlboko pod nulou. Zrejme došlo k poruche a zariadenie nekontrolovane chladilo, čo je podľa mňa šťastie v nešťastí. Telá zmrzli na kosť. Bacha, nešmykni sa.“

Pánty zastonali, no dvere sa otvorili pomerne hladko a dovnútra sa vlialo denné svetlo. Umelé osvetlenie vnútri žmurkalo, kontajner mal očividne záložný akumulátor nezávislý od chladienia. Ján vošiel a uvedomil si, že zadržiava dych, a keď napokon vyfúkol cez zataté zuby, ocitol sa v kúdole vlastného dychu.

Vnútro bolo z jednej tretiny zapratané väčšími predmetmi, kopili sa tam škatule, karimatky a plastové prepravy, ale aj rozličný odpad a vôbec, povalovalo sa tam všetko možné a on to všetko bude musieť skôr či neskôr preskúmať. Na stenách i na dlážke kovovej hrobky zbadal zmrznuté krvavé škvrny a šmuhy. Snažil sa ich obísť a hoci postupoval z nohy na nohu, v mŕtvolnom tichu sa všetko strašne ozývalo.

Na protiľahlej stene zazrel vrtuľu chladiarenského mechanizmu. Stála, ani sa nehla, a na lopatkách sa už robila tenká vrstva ľadu. Nechýbalo veľa a letmú obhliadku by spokojne uzavrel s tým, že kontajner odhalil všetky tajomstvá a chýbajúce dievča v ňom určite nenájde.

Vtom mu však udrelo do očí čosi nezvyčajné. V rohu pri chladiarenskom zariadení zbadal dosku zo zvarového kovu, ktorá vyčnievala asi pol metra do priestoru. Opatrne podišiel k zadnej stene a lepšie sa jej prizrel. Na spodnej strane boli pánty, a keď prstami prehmatol vrch, nadabil na dve masívne svorky. Ján si uvedomil, že ak ich rozopne, doska sa prudko vyklopí. Možno slúži na spanie, pomyslel si, azda je to pričná – alebo sklápací stolík? Možno to používa strážnik, ktovie.

Chvíľu váhal. Potom si zohrial ruky teplým dychom a svorky rozopol. Ozvalo sa duté cvaknutie, a keď kovovú dosku vyklápal, zamrznutý kov ho páľil na dlaniach a prstoch aj cez tenké rukavice. Doska bola ťažká, Ján sa do nej zaprel plecom a pomaly poľavoval, až kým sa robustná kovová doska vďaka napnutým reťaziam na oboch stranách nezastavila vo vodorovnej polohe asi meter nad zemou. Dievča. Našiel ho.

Mladé telo niekto napratal dnu a nasilu ho tam zavrel, hoci dnu nebolo dosť miesta. Človek by si myslel, že dievča len spí – končatiny zvláštne pozohýnané, brada pritisnutá na prsiach –, no keď naň doska prestala tlačiť, telo sa chcelo vystrieť a z rezných rán začalo krvácať. Jedno chodidlo bolo takmer amputované. Dievča ležalo ako kus ľadu, on len zísal ako prikovaný a na nič sa nezmohol.

Zvrtol sa a zamieril k východu, a keďže sa mu dvíhal žalúdok, tentoraz si ani nedával pozor, aby nepostúpil po krvi na podlahe. Na toto sú povolani, treba ich zavolať.

„Mám ďalšie telo!“ vykrikol. Strhla sa vrava, ľudia sa popri ňom hrnuli do kontajnera. Ján si rozviazal topánky a vyzul sa, vrátil sa do stanu, kde predtým označil skrinku, sadol si a oprel sa o ňu.

„Ako je možné, že nás aj napriek tomuto miluješ, Bože?“ šepol.

Odmlčal sa a pozrel smerom ku kontajneru. „Prosím ťa, nech nájde pokoj,“ povedal úpenlivo.

Opäť sa rozpútala hlasná vrava, všetci boli v pohotovosti a Ján vyskočil na rovné nohy. Do stanu vtrhol jeho starý známy, ťahač, a objal ho.

„Ján! To dievča, čo si objavil, ešte žije! Je na tom biedne, ale žije!“ Ťahač celý žiaril a ešte raz zovrel Jána v náručí. „Dnes si sa stal nálezcom, Ján!“ rozplýval sa ťahač, keď odchádzal. „Kto by to bol povedal?“

Ján si vnoril tvár do dlaní a cítil sa ochromený. Toto má byť Evino dieťa? Ak áno, pôrod musel byť žalosťný a zničujúci. Zrodila sa z krvi a vody. A vôbec, môže byť obludné zlo na niečo dobré?

2. kapitola

POČIATKY

Výbuch priamo v jej vnútri. Všetko ju bolelo!

Ale z čoho? Pamäť jej neslúži.

V hlave sa jej vynáralo more rozličných obrazov. Chaos. Bodavé záblesky cítila až v útrobach. A tie zvuky! Príšerná kakofónia ju ohlušovala bez prípravy. Zmocňovala sa jej panika. Lapala hromový dych. Zvonilo jej v ušiach.

Vtom ďalší záblesk, ďalšie svetelné muky. Niečo sa hýbe, no rozpíja sa to. Hudba... žeby sláky? Černoška sa mení na počerného muža a ten zas na červeného motýlika. Nesúrodé nezmysly. Chcela sa zobudiť. Musela. Skúšala to, no nedalo sa.

V hlave jej burácal cyklón. Obrovské prívalové vlny ju zatláčali pod hladinu a nedovolili jej vynoriť sa. Lapala dych. Všade samá voda. Nemohla dýchať.

Pohlcovala ju tma a ona ju vítala s otvorenou náručou.

Vtom sa k nej sklonila ďalšia tvár a zobudila ju. Rozmazaný výjav. Čože, hlas? Kde vlastne je? A vôbec, kto je? Viečka oťaželi a sťažka sa zavreli, no výjavom sa nevyhli. Boleli ju aj pľúca. Vzduch bol ťažký. Tekutý. Tmavá machuľa sa menila na tmavú siluetu. Blížila sa a pohltila ju ako tmavé igelitové vrece. Z bieleho trblietavého svetla zostala bodka, no aj tá zanikla.

Vykrikla. *Čo je to so mnou?* Nikto nič.

Spomienky, možno sny alebo halucinácie, všetko naraz, k tomu

hlasné mrmlanie, všetko sa to zmiešalo do desivej maškarády, ktorá sa jej predrala očami až do mozgu. Odtiahla sa, najradšej by sa kamsi ukryla a nadobro zmizla. Kam by však išla? Z výkrikov vzlyky.

Na čele hrejivý obklad. O slovo sa hlásil pokoj. Odkiaľsi, ťažko povedať odkiaľ, sa k nej doniesol prenikavý zápach. Vnikol jej do tela, hrdlom sa predral až do brucha a odtiaľ do končatín. Úľave sa nedalo odolať. Zvuky sa stlmili a zliali do ticha.

Opäť zaspala.

PREBRALA SA až na niečie hlasy. V zahmlenej nočnej tísine začula rozhovor.

„Počuj, Ján,“ ozval sa ostrý, prenikavý ženský hlas. „Táto mladá je anomália. Uzdravovatelia sa snažia odhaliť jej pôvod, skúmajú jej genetický kód a trhajú si vlasy. Neslýchané! Niečo také sme ešte nevideli.“

Muž jej odpovedal vyrovnaným a vlúdny tónom: „Božie pole pôsobnosti siaha od nemožného k neslýchanému.“

Otvoriť, prikázalo dievča viečkam, no ony nič. Boli ťažké a každý pokus dvihnúť ich ho na smrť vyčerpával. *Prečo sa nemôžem ani hnúť?*

„Na túto záhadu budú potrebovať viac času,“ skonštatovala žena.

„Povedal by som, že času máme habadej. Iste sa nepozbiera zo dňa na deň.“ Ján si povzdychol. „Nejde mi to do hlavy, Felícia, no jedno viem. Aj keď je to anomália, je to moja anomália, chápeš?“

Felícia sa schuti zasmiala. „Keby si sa počul! Pán Starostlivý s dobrým srdcom.“

Skúsila to ešte raz: *Preber sa! Vstávame!* Všade okolo zavládla bolesť. Zdalo sa jej, že sa nakláňa, že padá, a tak sa napla, aby ten pocit zahнала.

„Občas prekvapím aj sám seba,“ pousmial sa Ján. „Ale prečo ja? Nevieš náhodou, prečo ma do toho Eva zapojila?“

„Žeby preto, že si bol svedkom?“

„Ale čo to má spoločné s touto mladou?“

Felícia namiesto odpovede len zvesela zahmkala. Pocit nerovnováhy razom pominul a dievčaťu sa zazdalo, že leží dokonale rovno. Hlasy zanikli. Dievča sa vznášalo vo vodách pokoja.

Dcérika. Z diaľky sa jej do uší doniesol doteraz neznámy hlas.
Dcéra moja.

Vzduchom sa šírila výrazná korenisto-kvetinová vôňa. Pociťla jemnulinké, priam páperové pohladenie na ruke medzi zápästím a hánkami. Hrialo ju a upokojovalo.

Dieťa moje.

Dieťa? Čie? Tentoraz ju oči poslúchli a otvorili sa.

Pri posteli stála žena tmavej pleti. Žena mladá a zároveň stará, kráľovsky vznešená i celkom prostá, nežná, a predsa silná. Sklonila sa k dievčaťu, zľahka ho pobožkala na čelo a usmiala sa.

Dievča len pošeplo: *Kto ste?* Na viac sa nezmohla. Rozprávať nahlas jej tak či tak pripadalo nevhodné, no potom jej napadlo, či sa to náhodou nespýtala len v duchu.

Som tvoja mama. Si svedkyňa. Pod' a presvedč sa na vlastné oči, pošepla, hoci pery sa jej ani nepohli. Dlhé tmavé prsty jej obomkli zápästie a zdvihli ju, akoby bola pierko, a nie človek pripútaný na lôžko.

Mama? To slovo v nej vyvolalo zmiešané pocity s trpkou príchuťou. Nikam sa nezberala, nechcelo sa jej.

Len pod', dcéra moja. Pod' a staň sa svedkyňou stvorenia. Spoznaj, čo je dokonalé, a skrze dokonalosť pookrej na skaličenom tele a doráňanej duši!

Dievča sa chcelo vymaniť z nežného zovretia, vypáčiť dlhé prsty, no tie nepoľavili. Pociťlo na lícach prudký závan vzduchu, zdalo sa mu, že vystrelilo nahor, a preto sa cudzej ruky držalo ako kliešť. Pohľad nadol na lôžko mu vyrazil dych. Ležalo tam jeho telo, ktoré práve opustilo. Telesná schránka bola zmrzačená, znetvorená a od hlavy po päty v obväzoch. Telo bez pohybu v spleti remencov, hadičiek a drôťkov. Prístroje priadli v prítmí.

Dievča akoby skamenelo a na chvíľu všetko stíchlo a zastalo. Prišlo jej nevoľno, a tak zadržala dych.

Koľkokrát môžem zomrieť? pomyslela si.

Ale kdeže, odvetila matka. So smrťou to nesúvisí, naopak, pod'. Uvidíš to na vlastné oči. Život. Nebudeš ľutovať, sľubujem.

Vtom zovretie okolo zápastia poľavilo a ruky už nebolo.

Dievča od ľaku z celej sily zavrelo oči, no nespadlo. Práve naopak, vznášala sa ako lístok v povetrí. Premklo ju neznáme teplo a dievča malo pocit, že ho celé pohlcuje a zároveň objíma akási masťná a hustá látka. Lenže potom jej to vošlo i do úst. Keď si uvedomila, že tú olejovitú brečku prehltá, umierala od strachu. Lapala po dychu, takže pľúca sa jej naliali doplna.

A keďže sa neutopila, strach pomaly poľavil.

Dýchatelná kvapalina? To predsa nie je možné! Choré!

Vyvalovala oči, no nevidela nič. Dala sa unášať. Napadlo jej, že by sa mala čohosi chytiť a zakotviť, zorientovať sa v čase alebo priestore, upnúť sa na pamäť a spomienky, no úspešne odolávala. Nechýbalo veľa a cítila by sa slobodne.

Pocítila, že už nikdy neostane sama, a v srdci jej zavládol neochvejný pokoj. Niekoľko o nej vedel. Dobré vedieť, aj keby to mala byť len tá žena s tmavohnedou pokožkou, tá, čo tvrdila, že je jej matka. Povedala: Pod' a presvedč sa na vlastné oči. Lenže tento priestor bol nekonečný ako vesmír a prázdny, pustý, bez tvarý.

To pozvanie už trpkou olutovala. Pekné rečičky, ktoré človek zhltne aj s navijakom, a zrazu báb, ostane sám ako prst. To už zažila. To už pozná.

Zdalo sa jej, že sa vznáša len zlomok sekundy, no pokojne mohlo prejsť aj milión rokov. Ťažko povedať, nemala sa o čo oprieť, nič nenasledovala a nič nevidela.

Zrazu výbuch. Strašne ju myklo. Pootočila sa a ťažkovala krk za svetelným gejzírom. Svetlo ju okamžite zalialo, neustále sa šírilo všetkými smermi a s ním aj závažná energia a nekonečný príval informácií. Malo to farbu, malo to melódiu, šírilo to radosť aj

oheň, krv i vodu. Bol to hlas – hlas jednej bytosti a zároveň hlas zástupov. Naberal na intenzite, rozochvel prázdnotu a splynul s ňou v jedno.

Zrážka chaosu s hmotou, iskierky hravosti a moci len tak prskali, uvoľnili energiu a vytvorili priestor i čas. Zobďaleč všetko sledovali duchovné bytosti v plnej kráse a plesali, tleskali, až im z dlaní prýštilo oduševnenie ako kvapky živej vody, ako jagavé koráliky potu či ligotavé perly. Neslýchaná kakofónia, no inak všetko ladilo a harmonické tóny sa ovíjali okolo ústrednej melódie, lahodiacej uchu.

Zdalo sa jej, že je väčšia než galaxia a zároveň menšia než elementárna častica. Všade naokolo zavládlo nadšenie, trhlo podstatu vecí hmotných i nehmotných na márne kúsky a vzápätí ich spájalo do zmysluplných celkov. Vtom odkiaľsi dorazila vlna hlasov a zaplavila ju vôňami od výmyslu sveta. Sladké kadidlo zaváňalo baladickou túžbou a vlnilo sa v dokonale nacvičenom tanci v znamení bytia a spolupatričnosti. A nad tým všetkým a zároveň v samotnom centre všetkého sa nevlínal jeden hlas, ani dva, ale rovno tri hlasy, a predsa len jeden jediný. Veľkolepý zvučný smiech, trochu chrapľavý, no plný zaľúbenia.

Veľkolepý tanec, ozval sa niečí hlas na znak uznania.

Matka? spýtalo sa dievča. Je to jej hlas?

Počiatok. Je to dobré.

Dievča sa vznášalo v tekutine a otáčalo sa za hlasom. Úporne sa snažila nájsť ženu tmavej pleti. „Mami?“ zvolala nespoko.

„NO HURÁ, KONEČNE SME PRI VEDOMÍ, ako tak pozerám, aj dlhšie než len na pár sekúnd. Vitaj v krajine žijúcich a v Útulni.“

Ten hlas jej bol povedomý. *To bude Ján*, pomyslela si. Tón mal rozhodný a absolútne všedný, čo ju trošku sklamarilo. V porovnaní s tým, čo počula a videla pred chvíľkou, znel príliš „normálne“.

Super! pomyslela si. *Zase som zomrela, som v pekle, a nie sama – s chlapom.*

Pokúsila sa otočiť k nemu hlavu, keď vtom zreval: „Nehýb sa!“

Neskoro. Krk sa jej ocitol v bolestivom zovretí. Spoza okrajov zorného poľa sa šírila hustá hmla, a keď všetko zahalila, dievča sa poddalo. Kým nadobro zavládla sivastá tma, dievča začulo známy všedný hlas: „A zase odchádza, no prosím...“ skonštatoval rozladene.

NA TVÁRI JU POŠTEKLILO čosi jemné ako pomyselný štetec jemného vánku. Šepot.

Stala si sa svedkyňou zručnosti plodonosného lona stvorenstva. Na vlastné uši si počula, ako prichádza k prvotnému počatiu. Teraz všetci očakávame príchod dieťaťa.

O chvíľočku opäť otvorila oči a uvidela známy vesmír v procese rozvoja, všade vládla radostná neviazanosť a ruchu nebolo konca.

Chceš povedať... že toto je počiatok sveta?

Prvý príbeh, najstaršia epizóda dejín. Nevedno, komu ten hlas patrilo, dievča ho počulo všade naokolo a počulo ho i v sebe. Bol všade a nikde.

Dievča sledovalo dianie celé bez seba. *Toto je veľký tresk?*

Namiesto odpovede začula len hlboký, hrdelný smiech. Očividná harmónia a melódie smiechu sa splietli do zlatého povrazu a ten zosnoval ako vlákno majestátny gobelín plný drahokamov a ohňa, dielo pretkané vierou, nádejou a láskou.

Plodonosné lono stvorenstva sa rozširovalo a vo svojej pružnosti naberalo na objeme. Mocné, bujné, nespútané, a predsa dôkladné.

Dievča to okúzlilo a uvádzalo do rozpakov. Bola plná očakávania, no s dávkou cynizmu v srdci vedela, že ho nič tak ľahko neprekvapí. Na jednej strane ju to fascinovalo, na druhej odpudzovalo. Tento príbeh poznala, a predsa nevedela, o čo ide.

Alebo vedela?

Krása, no i hrôza. Uprostred veľkolepého predstavenia sa na scéne zrazu zjavila drobná modrá guľôčka, točila sa okolo vratkej osi a v tom zhone pôsobila strašne zraniteľne.